

Zrození čarodějky

Už se blížil večer, když se Frex konečně vzchopil a vstoupil do zchátralé Pádivsi. Celý se potil. Dupl patami do země, zdvihl zaťaté pěsti a chraplavým hlasem, který se roznesl po okolí, zvolal: „Slyšte, slyšte, vy malověrní! Shromážděte se, neboť pokušení je nablízku a zkouška těžká vás nemine!“ Ta slova zněla trochu zastarale, možná až k smíchu, ale zabrala. Přicházeli mrzutí rybáři, kteří za sebou táhli z přístavu prázdné sítě. Objevili se prostí farmáři, jejichž nuzná půda přinesla tento rok kvůli suchu velmi malou úrodu. Než stačil Frex vůbec začít, tvářili se už všichni do jednoho provinile.

Následovali ho k rozviklaným schodům před opravnu kánoí. Frex věděl, že očekávají ony hříšné hodiny každým okamžikem – klepy se šířily stejně tak rychle jako mor. Okřikl je za jejich dychtivost: „Každý z vás jest jak tupé robě, natahujíc prsty k zářivým uhlíkům! Jako zplozenci draka jste ochotní napojit se z ohnivých struků!“ Šlo o staré biblické kletby a dnes večer se trochu mýjely účinkem. Frexe zmáhala únava a nebyl v té nejlepší formě.

„Bratře Frexspare,“ promluvil Bfee, starosta Pádivsi, „možná byste ještě mohl s kázáním počkat, dokud sami nezhledneme, jakou zbrusu novou podobu pokušení nabralo?“

„Nejste obdařeni odvahou, abyste těmto novotám odolali,“ vyprskl Frex.

„Nebyl jste nám snad těchto několik let dobrým učitelem?“ nedal se Bfee. „Málokdy se nám naskytne příležitost, abychom se prokázali tváří v tvář zlu! Těšíme se, až... až podstoupíme tuto duchovní zkoušku.“

Rybáři se s úšklebkem zasmáli a Frex se ještě zlostněji zamračil. Jakmile se však v brázdách kamenné cesty ozval zvuk neznámých kol, všichni se otočili a zmlkli.

Ztratil jejich pozornost ještě předtím, než vůbec začal.

Hodiny táhli čtyři koně a doprovázeli je trpaslík a skupina mladých výrostků. Na široké střeše trůnil drak. Jaký to byl ale netvor! Vypadal připravený ke skoku, jako by byl doopravdy obdařen životem. Vnější konstrukce zdobily karnevalové barvy s pozlátkem. Rybáři s pusou dokořán zírali, jak se k nim blíží.

Než stačil trpaslík oznámit čas představení nebo hlouček mladíků vytáhnout hole, vyskočil Frex na spodní část hodin, ze které se vyklubalo skládací jeviště na pantech. „Proč se tomuhle říká hodiny? Jediné hodiny, které tu vidím, jsou nevýrazné a nezajímavé a ztrácí se ve vši té rušivé zmeti kolem. Jejich ručičky se navíc ani nehýbou – přesvědčte se sami! Jsou namalované, aby ukazovaly jednu minutu před půlnocí! Přátelé, uvidíte tu jenom práci stroje. To vím určitě. Spatříte, jak rostou mechanická pole, jak dorůstá a ubývá měsíc, sopku dštící jemnou červenou látku pošítou červenými a rudými korálky. Když už se vydali tikačskou cestou, proč nemají pohyblivé ručičky na číselníku? Proč? Ptám se vás, zamyslete se, ano, vy, Gawnette, a vy, Stoyo, nebo vy, Perippo. Proč tu nejsou skutečné hodiny?“

Neposlouchali ho – ani Gawnette, ani Stoy, ani Perippa, ani nikdo jiný. Samým očekáváním nespouštěl nikdo z hodin oči.

„Samozřejmě se nabízí, že tyto hodiny neměří pozemský čas, ale čas duše. Čas vykoupení a ztracení. V každém okamžiku dělí duši od posledního soudu jen jedna minuta. Pouhá minuta, přátelé! Pokud byste měli během následujících šedesáti vteřin zemřít, přáli byste si strávit věčnost v dusivých hlubinách s těmi, kdo uctívají modly stvořené člověkem?“

„To tu máme dnes večer hluku,“ ozval se někdo ze stínů a přihlížející se rozesmáli. Nad Frexem – prudce se otočil, aby se podíval – se z dvířek vynořila malá nafající loutka psa, jehož tmavá a kudrnatá srst silně připomínala Frexovy vlasy.